

Pe a unui nufăr frunză

Mihai Manolescu

Pe a unui nufăr frunză,
Noi, cândva, ne-am întâlnit.
Tu, o mică buburuză,
Eu, un cărăbuș timid.

Când cuprinși de oboseală,
Căutam un loc de-odihnă,
Am prins gazda ideală
Și-am aterizat în tihnă.

Doar pornit să văd tabloul
Și să aflu locul nou,
Ți-am complimentat sacoul
Strâns mulat pe trupul tău.

Nu mi-ai spus a cui creație
Ai ales spre afișare.
Mi-ai dat brațul, și cu grație
Ne-am apropiat de floare.

Am poftit nectar de nufăr
Să sorbim încet, în doi,
Și din al memoriei cufăr
Să tot povestim de noi.

Să fi fost ceva cam dulce
Elixirul ce-am sorbit?
Am simțit că-n vene-mi curge
Și mă moleșesc cumplit.

Sau poate că ochii albaștrii
M-au furat pe nesimțite?
Parcă, sub sclipiri de aștrii,
Păreau nestemate sfinte.

Dar căzut în somn pe dată
Visam revederea noastră:
Eu, un fluture cu coadă,
Tu, o libelulă-albastră.